

**En
Hierte-Beklagelse
af den
Der af Verdens onde Munde
er vorden beløyen og usandfær-
dig paasagt
De Ting der aldrig
nogen Tid var tænkt, langt
mindre giort,
og derfor
Med mange Hierte-Sukke har op-
offret sig GUD, med denne ydmyge
og andægtige Begjæring:
At
Hand af Naade vil være
Hendes
Forsvarere, Friekiendere
og
De Vedkommendes Belønnere.**

**Bekostet til Trykken af den
der arbeider
Paa AAndsens Oplysning.**

TRONHJEM, Trykt Aar 1742.

**Under den Melodie:
Nu rinder Solen op af Øster-lide.**

1.
Hør hver Retsindig, merk,
I som kand skionne,
Hvor GUD af Almagt sterk,

Veed at belønne.

Saa naadig hand sig teer mod en Bodfærdig,

Saa stoer Retfærdighed

Hand ogsaa bruge veed

Mod en Ubeværdig.

2.

Lad derfor Achans Pak

Kuns Næsten røve,

Lad Verden med sin Snak

Den Siæl bedrøve,

Forsættlig Synder dog belønnes nøye:

Sidst Tyven vente maae

Til Strikken at opgaae,

Sig der ophøye.

3.

See saadan Afskeeds-Død

Kand slige vente,

Der andres Sveed og Brød

Sig veed indhente,

Med Tyve-Haand og Ormestungen Hierte,

Gaaer paa den brede Vej,

Betænker Enden ej,

O Sorg og Smerte!

4.

Nu Verden hvad har du

Vel meer at dømme?

Hvis Atteraae, Sind og Hue

Af Ondskabs Strømme

Udvældede mod mig saa overfødig,

At Ængstes Taare-Sveed

Lang Kinder strømmet need

Mig gjorde mødig.

5.

Christus befaler jo

Dom ej en anden

I alting ej skal troe

At være sanden;

Thi i det du (som Christen ikke sømmer)

Din Næste dømme veed,

Da GUDs Retfærdighed

Dig selv fordømmer.

6.

Gak i Jer selver nu,

En med den anden,

I kommer vel ihu,

Den Tid at Fanden

Opvækket Tyverie inden min Boelig;

Strax gik Jers Domme fort:

Selv hun set haver giort,

Er sandt og troelig.

7.

Tag nu igien de Ord,

Der falsk var grundet,

Som tit over Jers Bord

Blev da opfundet,

Hvor jeg uskyldig stoed for eders Tunge,

Saa for hiin Piile-Skud,

Vel inde saasom ud,

Spør Gamle, Unge.

8.

Dog hvad har I igien
Før ald slig Møje,
Gak nu til Galjen hen,
Kast op et Øye
Til dennem som for Vejr og Vind mon drive,
Da falder Jer i Sind
Vel andre Tanker ind,
Det GUD selv give.

9.

Ald min Uskyldighed
I da betragter,
Ja selv maae blues ved
Jers falske Agter;
Da først Fortrydelsen jers Hierter kryster,
Da I, som i en Spejl,
Seer eders stoere Feil,
Saavelsom Brøster.

10.

Dog fantes mange klog',
Der mig før kiendte,
Som Blad fra Munden tog,
Da dette hente;
Bød kuns de Klaffere at holde inde,
Med slig selvgrundet Digt,
Slaae udaf Tenker sligt,
Sig ret besinde.

11.

For saadant Himlens GUD
Jer skal belønne,
I som det Ottend' Bud
Ret viiste skønne:

Forsvaret Næsten, som sig høyt mon klage;
Selv samme GUD igien
Hver ærlig troefast Ven
Sig ret antage

12.

Nu HERre JESu Christ!
Ald Verdens Dommer,
Du kommer sandt og vist,
Naar som du kommer;
Hvo er som skiule kand sig for dit Øye?
Nej, ingen udaf Stand,
Ej nogen Jordens mand
Vel Lav som Høye.

13.

Jeg gavst dig Sagen hen,
Den at forsvare,
Du viiste som en Ven,
Den ret forklare;
See de Uskyldige af dig bevares!
Om du end tøver skiønt,
Det bliver dog belønt,
Der ingen spares.

14.

Jeg takker da i sær
Min Frelses HERre,
Som mig udreddet her,
Da jeg, disverre!
Som før er meldt, stoed for hin slemme Munde,
Der dog med Løgn og Snak
Mig ikke (GUD skee Tak)

Beskade kunde.

15.

Velsignet derfor vær
Dit Navn og Ære,
Som hører udi sær
En Siæls Begiære,
Naar den med Troe i Andagt sig indfinder,
Opsender ald sin Vee,
Vel som Fortrykkelse,
Strax du den lindrer.

16.

Saa stedse, JESu Christ!
Vær min Forsvarer,
For Verdens Sviig og List
Selv en Bevarer;
Hvad som mig fejler her, du mig beskiære;
Mit Huus fra Tyve-Haand,
Saavel som Ildebrand
Lad sikker være!

17.

Giør min Livs Sæd og Frugt
I din Frygt fyndig,
At den for Dyd og Tugt
Dig findes yndig;
Giv Troe, Haab, Kiærlighed dem stedse smykke;
Min heele Byrd og Slegt
Hav i din Varetægt,
Til Floer og Lykke!

18.

Da lever vi i dig,

Og af din Naade,
Bevogtes idelig
Fra Fald og Vaade.
Sidst vi i Himmerig dig ret skal kiende,
Hvor evig Fryd og Fred
Har ingen Maal og Meed,
Er uden Ende.